KHALID BOUDOU

DE ROAD TRIP

Uitgeverij Eenvoudig Communiceren | **Lezen voor Iedereen**
eenvoudigcommuniceren.nl | lezenvooriedereen.be
Voor meer informatie over *Leeslicht*: leeslicht.nl

Deze uitgave is een bewerking van de roman *De roadtrip* van Khalid Boudou, oorspronkelijk gepubliceerd door uitgeverij Moon in 2025.

Bewerking: Carola Janssen
Redactie en vormgeving: Eenvoudig Communiceren

© 2026 | Uitgeverij Eenvoudig Communiceren, Amsterdam
Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Ook tekst- en datamining van deze uitgave is zonder schriftelijke toestemming van de uitgeverij niet toegestaan.

ISBN 978 90 8696 833 6
NUR 286

KHALID BOUDOU

DE ROAD TRIP

In makkelijke taal

leeslicht

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen.

De opening

Marokko was voor mij het land van mijn opa en oma. We gingen erheen in de zomervakanties. Tot ik er samen met mijn opa naartoe reisde. Mijn leven was een puinhoop toen. Maar in Marokko vond ik mezelf terug.
De reis ging vooral over wat er gebeurde in opa's jeugd. We reisden naar de plek waar het ooit fout ging. Voor hem én voor zijn familie. In Marokko durfde hij eindelijk zijn pijn te onderzoeken.
En ik? Ik vond er iets wat ik niet had zien aankomen. Wat? Dat ga ik je vertellen. Maar eerst neem ik je mee naar het begin.

Deel 1
De schuld

Dubbele lasten

Mijn telefoon gaat. Maar ik neem niet op. Ik ben een brief aan het lezen. Er staat:

> *U heeft onze rekening nog steeds niet betaald.*
> *Het bedrag moet binnen acht dagen binnen zijn.*
> *Anders raakt u misschien uw flat kwijt.*

Ik ken dit soort brieven zowat uit mijn hoofd.
Ze liggen hier in stapels voor me. Ik heb zo veel schulden! En dan zijn er ook nog veel jongens die me geld hebben geleend.

Die verdomde telefoon achter me blijft maar trillen.
'Wat moet je nou?! Stom ding!', roep ik.
Dan neem ik toch maar de telefoon op. Het is Safia, mijn oudste zus. Zou er iets met mama zijn?
'Sami! Waarom neem je niet op? Ik heb je al honderd keer gebeld!', zegt Safia met een hoge stem.
'Wat is er?', vraag ik. 'Je klinkt zo ...'
'Opa ... Het is opa. Hij ligt in het ziekenhuis! Hij heeft iets aan zijn hart. En ik heb iets ergs gehoord, Sami', zegt ze. 'Opa heeft het al langer aan zijn hart.'
Dat kan niet, denk ik. Opa zou dat zeker vertellen. Zeker aan míj. Toch?

‘Aan zijn hart?!’, roep ik. ‘Wat heeft hij dan?’
‘Ja’, zegt Safia. ‘Dit is al de tweede keer. Hij heeft een operatie gehad zelfs. Gek dat jij dat ook niet wist. Maar het bezoekuur begint zo. Mama en ik kunnen niet gaan. Kun jij?’
‘Ik moet nog veel doen … Maar, laat maar, ik ga wel. Natuurlijk ga ik.’
We hangen op. Ik kijk nog even naar de brief. Dan spuug ik erop. Ik maak er een prop van en gooi ’m weg. Ik ren naar buiten en spring op mijn oude fiets. Hup, naar het ziekenhuis.

Ik haat ziekenhuizen. En wat ik het ergste vind: bloemen in het ziekenhuis … Bloemen zijn voor als je doodgaat.
Mijn telefoon begint weer te trillen. Ik kijk wie er belt. Bolle Omar! Bolle Omar krijgt nog heel veel geld van me. Nee! Fok, niet nu! Ik neem niet op.
Fuck, wat een leven. En ik ben pas 18.
Ik schud mijn hoofd. Ik moet goede energie mee naar opa nemen. Niet deze stress. Ik glimlach breed en stap het ziekenhuis in.

Ik ga naar de kamer van opa. Daar ligt hij dan. Mijn glimlach verdwijnt. Zijn gezicht is wit. Zijn ogen zijn dicht. Er zit een slangetje in zijn neus. *Fuck* … Ik begin bijna te huilen. Dan doet opa langzaam zijn ogen open.

‘Sami? Mijn jongen? Ben jij dat?’
Ik knik.
‘Wat sta jij daar? Geef je je opa geen knuffel?’, vraagt hij.
Ik slik en loop naar hem toe. Ik kus hem op zijn voorhoofd.
‘Opa, praat serieus … Wat … wat is er gebeurd? Waarom heeft u niks gezegd?’
‘Niks aan de hand, jongen. Mijn bloeddruk daalde en ik viel flauw. Dat heb je nu eenmaal op mijn leeftijd. Kan iedereen overkomen, toch?’
Ik schud mijn hoofd. Uit mijn zak haal ik een goedkope reep chocola. Het enige dat ik thuis nog had liggen.

Opa glimlacht.
‘Dank je wel, jongen. Die eet ik zo lekker op. Ik ben blij dat je geen bloemen hebt meegenomen. Ik haat bloemen in het ziekenhuis …’
‘Waarom heeft u niks gezegd? Dat het zo erg was?’, vraag ik.
‘Ik wilde niet dat jullie je zorgen maakten. En jij hebt genoeg aan je hoofd.’
Ik slik en kijk hem aan. Opa is een sterke man. Maar ook een oude man. Een oude man in een ziekenhuisbed.
‘Maar serieus, opa. U moet zoiets aan ons vertellen.

Zeker als er iets met uw gezondheid is. Dan kunnen we op tijd helpen.'
Opa begint plotseling te huilen.
'Maak je geen zorgen, *habibi*', zegt hij. 'Ik heb niet lang meer te leven. Ik wil alleen nog een beetje tijd.'
Hij vouwt zijn handen samen.
'Allah, het spijt me zo. Geef me alsjeblieft nog wat tijd om het goed te maken.'
'Waar heeft u het over?', vraag ik verbaasd. 'Waar heeft u tijd voor nodig?'
Maar hij geeft me geen antwoord.

Bolle Omar en een Balisto

Het is twee weken later. Opa is weer thuis. Gelukkig, zo kunnen we een beetje op hem letten. Ik ga zo vaak mogelijk langs. Even kijken hoe het met hem gaat. Vandaag ga ik ook naar hem toe. Ik zet mijn fiets op slot voor zijn flat. Opeens komt er een auto hard de hoek om rijden. Het is een zwarte Polo. De auto remt piepend. *Shit*! Ik herken de bestuurder meteen. Bolle Omar! Wat doet hij hier?! En hoe weet hij opa's adres? Ik zweer het, bij Omar draait alles om poen. Omar heeft me geld geleend. Hij belt me steeds, maar ik heb het geld nog niet.

Bolle Omar stapt uit. Hij leunt tegen de auto. Hij klapt langzaam en hard in zijn handen.
'Zo, *a mattie*!', zegt hij. 'Kijk eens aan, daar ben je dan eindelijk. Je neemt je telefoon niet op.'
Ik schaam me kapot. Ik slik. Dat die klootzak me juist hier pakt ... Voor de flat van mijn opa. Ik hoop niet dat opa bij het raam staat. Ik ben bang dat zijn hart dit niet aankan.
'Omar, serieus, we gaan dit oplossen', zeg ik. 'Maar *please*, niet hier. Niet bij mijn familie, bij mijn opa. Ik zit diep in de *shit*. Ik moet voor mijn zieke opa zorgen ... Geef me iets meer tijd. Je was mijn buurjongen en ...'

Omar schudt langzaam zijn hoofd.
'We waren helemaal niks, *a mattie*', zegt hij. 'Je hebt gepoept op mijn vertrouwen. Jij hebt me genaaid. Dat moet je dus niet doen!'

Omar kijkt achterom. In zijn auto zit nog iemand. Omar maakt een gebaar dat hij moet komen.
Het portier zwaait open. Een brede jongen stapt uit. Kaal hoofd, gespierde armen.
Die grote gast stapt op me af. Hij grijpt me bij mijn jas en smijt me tegen mijn fiets. Dan knalt hij met een vuist tegen mijn kaak. Mijn oren suizen, alles draait. Ik val op de grond. Dan trapt hij me. Hard, tegen mijn ribben. Ik kreun van de pijn. Mensen op straat blijven staan kijken.

Opeens hoor ik opa roepen vanaf zijn balkon.
'Hé, niet doen! Je trapt hem nog dood! Iemand, bel de politie! Wat staan jullie daar nou te kijken? Bel toch de politie!'
Even later gaat de voordeur van de flat open. Opa rent naar buiten. Hij grijpt Omar vast.
'Wat doe je nou?', roept opa.
'Ik zou me schamen voor zo'n kleinzoon', zegt Omar. 'Hij is een schande voor jullie familie. Jullie Sami leent overal geld!'
Dan stappen Omar en zijn maat weer in hun auto.

Als ze wegrijden, gooit Omar iets uit het raam. Het komt vlak naast me neer. Het is een halve reep, een Balisto.
'Hier, bedelaar! Heb je wat te vreten, *a mattie*!', roept hij. 'Deel maar met je opa!'

Schuld en schaamte

Ik lig op de bank. Ik voel me klein en alles doet pijn.
Opa kijkt bezorgd.
'Nou, daar zijn we mooi klaar mee, jongen. Ik net uit het ziekenhuis, jij bijna erin.'
Hij lacht kort.
'Ik wist niet dat je schulden hebt. Je hebt toch geen verslaving, jongen? Of ben je aan het gokken?'
Ik schud mijn hoofd.
'Je lijkt veel op me, Sami', zegt hij zacht. 'Veel te veel. Kom op, jongen. Praat. Je weet dat je me alles kunt vertellen. Alles binnenhouden is niet goed voor je hart.'

Opeens begin ik te praten.
'Ik haat mijn leven', zeg ik. 'Mijn ouders uit elkaar. Oma dood. Mijn stage gaat niet goed. Ik werk te veel. En dan ... Niemand begrijpt me. Op stage, op werk, op straat. Mensen kijken alsof ik hier niet thuishoor. Weet u wat ze me vragen? "Waar ben je geboren?" Nou, gewoon in Zaandam! Waar anders? En nu weer dit met dat geld. Twee weken geleden moest ik naar de tandarts. Er moest een kies uit. Dat was duizend euro! Dúízend! Als ik dat had geweten ... Dan had ik die klotekies er zelf wel uitgetrokken!

Mijn leven is een klotezooi! Ik wil weg. Maar ik moet voor iedereen zorgen. Voor mijn vader, mijn moeder en mijn zusjes. Anders was ik allang vertrokken.'
'Waar wil je dan naartoe?', vraagt opa.
'Maakt niet uit, opa. Een ver eiland waar geen mensen zijn of zo. Als ik maar weg ben van alle *shit*.'
'Maar wat heeft dit te maken met jouw schulden?'
'Alles! Ik wilde een vette klapper maken, opa! Een grote klapper! Heel veel geld verdienen. Zodat ik mijn familie kan helpen. Zodat ze mij niet meer nodig hebben. Zodat ik weg kan gaan. Vrij zijn. Snapt u?'
'Jongen toch ...', fluistert opa.

'Carlos, een vriend van me, heeft veel geld verdiend met crypto's. Dat is een soort geld, opa. Geld dat alleen op internet bestaat. Hij zei dat ik een bepaalde crypto moest kopen. Bitcoins. Hij wist het zeker. Zo zou ik zeker weten rijk worden. Ik leende overal geld en kocht die crypto's. U kent me, ik ben ... was best voorzichtig. Ik hield het goed bij. Maar drie dagen later was zestig procent van mijn geld weg. Ik heb met mijn stomme kop nog meer geld geleend. Zoals bij Bolle Omar.'
Opa sluit zijn ogen. Hij schudt langzaam zijn hoofd.
'En toen was zeker alles weg ...', zegt hij.
Ik knik. Ik wil niet huilen. Niet bij opa.

‘Alles weg, opa. Niet alleen het geld, maar ook mijn leven en mijn trots. Ik heb overal schulden en ze praten over me, opa. Allemaal. Ze zien me als een *loser*, als een fokking bedelaar!’
‘We kunnen niet blijven vluchten voor onze problemen, jongen. Je problemen gaan altijd met je mee. Waar je ook naartoe gaat. We gaan samen naar een oplossing zoeken.’
Opa zet een pot muntthee en geeft mij een glas.
‘Wil je een tijdje bij mij logeren? Dan kan ik … eh … kunnen we een beetje op elkaar letten’, zegt hij.
Hij glimlacht een beetje. Ik geef geen antwoord. Ik heb een andere vraag.
‘Maar nu is het uw beurt om te praten, opa. Praat serieus. Waar zit u allemaal mee?’, vraag ik. ‘Ik zie best dat er bij u ook wat aan de hand is.’

Hij zucht diep en neemt een grote slok thee.
‘Ik heb de laatste tijd veel last van nachtmerries, jongen. Akelige dromen. Herinneringen aan mijn verleden. Over Amanza.’
‘Amanza? Het dorpje waar u geboren bent?’
‘Ja …’, zegt hij zacht.
‘U weet dat u mij alles kunt vertellen’, zeg ik.
Hij knikt langzaam.
‘Ik heb geheimen, *habibi*. Maar ik kan er niet goed over praten … Nog niet. Maar ik vroeg jou iets.

Blijf je een paar dagen bij me? Want … dat gezicht van jou moet geen klappen meer krijgen. Je lijkt verdorie wel op de buurvrouw. Die heeft haar hoofd vol botox laten spuiten.'
We moeten alle twee lachen.

'Opa, ik kan niet blijven logeren. Ik moet snel voor geld zorgen.'
'Dat geld ga ik regelen.'
'*No way*! Ab-so-luut niet, opa. Dit is mijn schuld, en ik los het zelf op.'
'Ik zei niet dat ik het geef. Ik heb werk voor je. Jouw opleiding tot monteur komt nu goed van pas.'
'Hoezo? U heeft niet eens een auto. U gaat toch niet in zo'n scootmobiel rijden? Dan bent u echt oud!'
'Nooit! Dan rij ik nog liever in een kruiwagen! Nee, het is iets leuks!'
'Oké, maar opa, u hoeft me nergens voor te betalen. Geef dat geld maar lekker aan uzelf uit.'
'Waaraan dan, Sami? Haar voor op mijn kale kop? Een luxe bootreis? Met de caravan naar Frankrijk? Nee, ik bepaal zelf waar ik mijn geld aan uitgeef. Morgen laat ik zien waar je me bij kunt helpen.'

Opa's geheime auto

Ik sta met opa op een dijk, tussen grasvelden.
'Opa, gaan we koeien melken of zo? Weet u zeker dat dit de goede plek is? Het lijkt me hier nogal rustig. Dit is geen plek voor grote verrassingen', zeg ik.
Langzaam lopen we de dijk af. We lopen naar een rij garages. Ik zie een bordje met de afbeelding van een herdershond.
'U bent toch geen wiet aan het kweken?', zeg ik.
Hij lacht.
'Wiet brengt verdriet! Geef mij maar een sigaar.'

Bij garage nummer 19 blijft opa staan. Hij opent de roldeur. Ik mag als eerste naar binnen. Overal ligt een dikke laag stof. Er is hier al lange tijd niemand geweest. In het midden staat iets onder een oranje zeil.
Ik ben verbaasd.
'Echt serieus, is dit van u?'
'Ja! Dit, jongen ... Dit is mijn eigen plekje. Niemand weet ervan.'
'Opa, hoeveel geheimen heeft u eigenlijk?'
'Eh ... Wil je me even helpen?'
We trekken samen langzaam het zeil weg.

Er komt een auto tevoorschijn. Een oude, rode auto. De stoelen zijn van leer. Het dashboard zit vol knopjes, klokjes en schuifjes. Op de velgen van de banden staat een geel paard.
Opa kijkt er trots naar.
'Dit is mijn Ferrari.'
'Dit? Een Ferrari? Van u?'
'Ja! Het is een Ferrari Dino 308 GT4. Uit 1976.'
'1976! Maakten ze toen al Ferrari's?'
Ik vind het maar een vreemde auto. En nogal lelijk.
'Ik heb 'm al veertig jaar, grote jongen', zegt opa trots. 'Wat vind je ervan?'

Ik loop er een rondje omheen.
'Eh ... Ik vind hem best wel apart, opa. Een beetje vierkantig.'
'Vierkantig?'
'Hoekig of zo ... Zeg je dat zo?'
Opa kijkt verliefd naar zijn auto. Intussen check ik op mijn telefoon wat zo'n auto kost.
'Wow, opa, die dingen zijn nu heel veel waard!'
'Dat weet ik. Maar daar gaat het mij niet om. Dit is tenminste een echte auto, met een verhaal. Sterk. En hij klinkt heerlijk ronkend. En hij is zo elegant als een Miss World.'
'Wow, wat wilt u ermee gaan doen?'

‘Iets waar ik al een tijdje over droom. Iets wat me roept … Ik vertel je daar later meer over. Maar om te beginnen moet hij weer kunnen rijden. En jij leert toch voor automonteur?’
‘Leerde. Ik ben gestopt, toch?’
‘In ieder geval weet je iets van autootjes. Werken aan deze auto is goed voor je’, zegt hij. ‘Jij gaat de auto helpen, en de auto helpt jou. En ik betaal je schulden. Wat zeg je ervan?’